

SEX EDUCATION

EXCURSIA

KATY BIRCHALL

**Bază pe serialul SEX EDUCATION,
creat de Laurie Nunn**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

Maeve închise cartea și scoase un oftat.

Odihnindu-și capul pe canapea, privi cu ochii întredeschiși lumina care se strecura printre draperii. Își ridică mâna dreaptă ca să-și roadă unghia de la degetul mare, în timp ce cu stânga bătu ușor în coperta cărții.

Citise de câteva ori *Jane Eyre*, dar tot o mai deranja partea asta. Nu-i plăcea de vărul lui Jane, John Reed, și de fiecare dată când ajungea să citească partea respectivă, părea că îl displace și mai mult. Se lua de Jane doar pentru că el avea totul, iar ea nu avea pe nimeni și nimic.

– Cretin arogant, spuse Maeve cu voce tare.

Încetă să-și mai roadă unghia de la degetul mare și își puse mâinile pe stomac, uitându-se la tavan. Auzea muzică de la o rulotă din apropiere și oameni vorbind și râzând. Se simți cuprinsă de singurătate.

– Asta se întâmplă dacă citești surorile Brontë, își reaminti ea, trecându-și mâna prin păr și îndreptându-și poziția.

Punând cartea deoparte, își zări pachetul de țigări din geanta de lângă ea și luă o țigară din el, aprinzând-o cu bricheta de pe masă. Se ridică de pe canapea și se îndreptă spre ușă, deschizând-o și ieșind afară în soare.

– Neața, scumpo.

Maeve își ridică privirea de la țigara pe care și-o aprindea și o văzu pe Cynthia, proprietara campingului de rulote, atârând niște rufe pe sârmă și zâmbindu-i.

– Bună, Cynthia, îi răspunse Maeve, dând aerul afară din plămâni și încrucișându-și brațele.

– E o zi tare frumoasă, cugetă Cynthia, atârând pe sârmă o fustă de blugi care arăta exact ca cea cu care era îmbrăcată. Ești bine? Te-ai gândit să faci ceva drăguț?

– Să citesc.

– A, drăguț. Vreo carte bună?

– *Jane Eyre*.

– Cred că am citit-o.

Cynthia rămase pe gânduri pentru un moment.

– E aia cu bursucul?

Înainte ca Maeve să apuce să răspundă, ușa de la rulota Cynthiai se deschise, iar în pragul ei apăru soțul ei, Jeffrey, purtând un maiou alb, o bentiță verde fosforescent și niște pantaloni scurți minusculi și foarte strâmți. Își puse mâinile în șolduri și trase adânc aer în piept. Maeve încercă fără succes să-și ascundă chicotitul.

– Ce *faci*, Jeffrey? îl întrebă Cynthia, strâmbând dezgustată din nas.

– Zumba, răspunse el aspirând pe nas și își trosni capul mișcându-și-l dintr-o parte în alta. Mă gândeam să fac aici, unde e mai mult spațiu.

– De când faci tu *Zumba*?

– De azi. Acum mă apuc de ea.

Dădu mai tare muzica pop care se auzea la radio, în interiorul rulotei. Sub privirile atente ale soției sale, păși afară pe iarbă, se asigură că bentița era pusă cum trebuie, apoi făcu o fandare.

– Asta-i încălzirea, o informă el pe Maeve.

– Minunat, spuse ea, încercând să nu se uite.

Cynthia scutură din cap, dezamăgită.

– Arăți stupid, Jeffrey.

– Odată am ieșit pe locul doi la un concurs de dansuri latino, declară el, ignorându-i remarca.

Se împiedică puțin revenind din fandare, apoi își roti cu entuziasm coapsele.

– Mi s-a spus atunci că am mult potențial.

– Cine ți-a spus asta? Bunică-ta? bombăni Cynthia.

Amuzată, Maeve mai trase un fum, în timp ce Jeffrey începu să facă pași laterali în dezacord total cu ritmul muzicii, bătând din palme cu fiecare mișcare.

– Pa, spuse ea, stingându-și țigara. Distracție plăcută, Jeffrey. Ai grijă să nu faci întindere musculară.

– Mersi, răspunse el încuviințând, în timp ce-și rotea umerii.

– Nu uita să plătești chiria săptămâna asta, scumpo, reaminti Cynthia cu un zâmbet din vârful buzelor, înclinând capul spre Maeve. Data trecută ai întârziat cu o zi și, deși aș vrea să pot face excepții, nu ar fi corect față de ceilalți.

– O s-o plătesc.

– Mersi, scumpo.

Niște copii alergară pe-acolo, ocolindu-l pe Jeffrey și aproape lovindu-l în față în timp ce el își număra săriturile. Se dezechilibra când ei trecură pe lângă el și se împiedică, iar bentița îi alunecă pe ochi.

– Băi! strigă el după ei, în vreme ce copiii se îndepărtară râzând, și se chinui să-și pună bentița la loc. Aveți grijă!

– Mi-aduc aminte când erai ca ei, îi spuse Cynthia lui Maeve cu un oftat. Făceai ce făceai și intrai mereu în bucluc. Și tu, și fratele tău. Cu problemele pe care le avea mama voastră, nu avea cine să stea cu ochii pe voi. Ce mai face fratele tău? E bine?

– Foarte bine, mulțumesc. Chiar foarte bine.

– A, asta-i bine.

– Eu mă duc înăuntru să citesc, spuse ea arătând spre ușă.

– Da, e frumoasă povestea aia. Ce bursuc obraznic.

Jeffrey, care alerga pe loc, se opri brusc.

– Ce bursuc? N-a intrat în rulotă, nu?

– Nu-i niciun bursuc, Jeffrey, răspunse Cynthia dezgustată, uitându-se urât la el. Am spus că era un bursuc obraznic în cartea pe care o citește Maeve.

– La revedere, le spuse Maeve, făcând cu mâna.

– La revedere.

Maeve zâmbi când o auzi pe Cynthia șuierându-i soțului „muiere!”, chiar înainte să închidă ușa.

Scotându-și telefonul din buzunar ca să verifice mesajele, observă cu dezamăgire că nu avea niciunul. O mințise pe Cynthia în legătură cu fratele ei, Sean. Nu mai știa nimic de el de la o vreme încoace și, de fiecare dată când își verifica telefonul, spera să vadă vreun mesaj de la el, anunțând-o că era bine sau spunându-i unde era. Ar fi trebuit să se obișnuiască până acum cu asta. Nu era chiar o noutate că fratele ei dispărea de luni de zile. Și nu era ca și cum nu putea să-și poarte singură de grijă.

Dar îi era dor de el.

În fine. Își băgă telefonul la loc în buzunar, iar privirea i se îndreptă rapid spre masa pe care se afla formularul de înscriere pe care îl completase aseară. Rămase pe loc un moment, până când o voce din cap îi spuse „fă-o”.

Hotărâtă, se duse în dormitor, își luă trusa de machiaj și se privi în oglindă. Refăcându-și cu negru conturul ochilor, se gândi la anunțul din vitrina librăriei: *Se caută vânzătoare cu jumătate de normă. Aplicați înăuntru.*

Cu o zi în urmă, trecând pe lângă librărie cu Otis, prietenul ei de la școală, se oprise și rămăsese nemișcată, citind anunțul cum trebuie. Inima începuse să-i bată repede. Când se gândise să se angajeze pe parcursul verii, își imaginase că avea să lucreze în centrul comercial, la standul de milkshake sau de vafe. Nu se gândise că se putea angaja făcând ceva ce chiar i-ar plăcea. Ceva ce o pasiona.

– Maeve, nu te poți opri așa, pur și simplu, o avertizase Otis, revenind grăbit lângă ea, în timp ce Maeve se uita vrăjită la anunț. Am mers și am vorbit de unul singur, și mai că am intrat în stâlpul de felinar când m-am uitat după tine să văd unde ai dispărut.

Când Maeve începuse să-și roadă unghia de la degetul mare fără să se uite la el, Otis citise și el anunțul.

– De ce nu aplici? Te-ai descurca de minune! spusese el cu entuziasm.

– Nu fi cap sec.

– Vino, hai să intrăm. Poți să completezi un formular de aplicare.

– Nu pot.

Maeve își lăsase privirea în pământ, scuturase din cap și o pornise din loc. Reușise să se îndepărteze destul de mult până să o prindă Otis din urmă.

– De ce nu? întrebuse Otis. De ce nu poți să aplici pentru slujba asta?

– Pentru că nu vor ca cineva ca mine să lucreze în librăria lor.

– Vrei să spui cineva superdeștept și foarte bun la cărți? Zâmbise din colțul buzelor.

– *Bun la cărți?*

– Mda, bine, spusese el, dându-și ochii peste cap și băgându-și mâinile în buzunare. Mi-am dat imediat seama că sună aiurea. Uite, chiar cred că ar trebui să aplici. Ți-ai putea

petrece zilele vorbindu-le clienților despre minunata literatură feministă. Este serviciul tău de vis.

– Nu o să mă vrea, Otis.

– De ce nu?

– Pentru că – își aruncase exasperată mâinile în aer – uită-te la mine! Nu sunt genul de persoană care primește un serviciu bun într-o librărie. Am cerel în nas și părul vopsit.

– O, așa e. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că aplici pentru o slujbă în anii 1950.

Ea oftase, strângând încăpățanată din buze.

– Măcar gândește-te, spusese Otis, împungând-o în braț cu cotul. Poate vei aplica mâine.

– Bine.

– Bine.

Îi dăduse o foaie de hârtie din buzunar.

– Ia formularul de aplicare.

– Ce...

– M-am dus înăuntru și am luat unul de pe teighea. E foarte drăguț înăuntru. Miroase a... cărți.

– E o librărie, Otis.

Ținuse în continuare formularul întins spre ea, scuturându-i-l în față, până când, într-un final, Maeve îl luase, încruntându-se când îi văzuse expresia încrezută.

– Ești tare enervant.

– Nu, te încurajez. Dar știi cine e enervant? Mama. Și-a deschis atelierul despre vaginuri dimineață la ora 08.00 și m-a pus să fac ceai pentru toată lumea.

În timp ce Otis se plângea de Jean, mama lui, specialist în sexoterapie, Maeve se trezise râzând împotriva voinței ei. După ce ieri după-amiază își luase la revedere de la el, se dusese acasă și, plină de speranțe, completase formularul.

Aplicându-și dermatograful, își dădu seama că ziua de ieri cu Otis o făcea să zâmbească.

Existase o perioadă în care Maeve crezuse că Otis o plăcea. Adică o plăcea *cu adevărat*. Și erau momente când se gândea să-i spună ce simțea, cum o făcea să se simtă. Dar era complicat și prea riscant. Dacă ceva nu mergea cum trebuie, dacă o dădea în bară, așa cum făcea ea mereu, și îl pierdea pe Otis...

Ideea era că nu se merita. Erau prieteni. Și încă buni. Relația lor mergea așa. Și cine știe ce simțea el pentru ea acum? Era sigură că el mersese mai departe.

Amândoi merseseră mai departe. Nu?

Ieși imediat din starea asta și își puse jos dermatograful, căutându-și rujul. Își verifică îmbrăcămintea: un top roșu închis, o fustă mini neagră, ciorapi negri cu plasă și cizme cu tocuri, care se închideau cu șiret. Deși era o zi călduroasă, își puse haina de piele pe ea.

Uitându-se încă o dată în oglindă, luă telefonul și îi trimise un mesaj lui Otis.

Mă duc să aplic pentru jobul ăla.

Primi imediat mesaj înapoi.

Care job?

Ăla de la librărie.
Cap sec.

Am glumit.
Asta-i minunat.
Vrei să vin cu tine?

Dacă vrei.

Durează 20 de minute.
Ne vedem la tine.
O să-mi las bicicleta acolo
și putem merge pe jos împreună.

Maeve zâmbi și își lăsă telefonul pe masă ca să pună ibricul pe foc în timp ce îl așteptă. Se jucă cu lăntișorul de la gât și se imagină intrând în librărie și înmânând formularul de aplicare. Atenția îi fu atrasă de geanta de pe canapea. Trebuia să verifice ce mai avea în ea. Făcu o grimasă și se încurajă singură când o ridică, încercând să-și amintească câți bani avea.

O deschise și oftă ușurată. Avea suficient pentru chirie. Cu toate astea, avea nevoie de o slujbă ca să poată plăti chiria luna următoare. Acum, că era vacanță, iar cabinetul de sexoterapie era închis, nu mai făcea bani în plus.

Trebuia să recunoască că fusese o idee excelentă să conducă împreună cu Otis cabinetul secret pentru colegii lor de școală. Ea se ocupa de partea de afaceri, programări și plăți, iar el se ocupa de lucrul la care se pricepea cel mai bine, adică dădea sfaturi în materie de sex și relații. Avea un dar, un talent natural pentru terapie. Locuind cu mama lui, parcă își însușise toate cunoștințele ei, toată îndemânarea ei terapeutică. Și se dovedise că elevii din școala lor CHIAR aveau nevoie de ajutor. Cabinetul avea un succes uriaș.

Dar nu se ocupau de cabinet acum, fiind vacanță, așa că trebuia să se angajeze pe perioada verii.

Maeve tresări când telefonul începu să-i vibreze pe masă, smulgând-o din visul ei cu ochii deschiși legat de librărie. Probabil că era Otis care o suna că nu putea ajunge. Încercând să nu se simtă dezamăgită, se pregăti să răspundă, însă nu recunoscuse numărul. Se încruntă confuză, întrebându-se dacă să răspundă sau nu. O făcu chiar înainte ca telefonul să se oprească.

- Alo?
- Hei, față de broască.

Trase adânc aer în piept când auzi vocea fratelui ei.

În sfârșit.

- Pe unde naiba ai fost? întrebă ea supărată.

– Să înțeleg că ți-a fost dor de mine?

– Ai plecat fără să-ți iei bun-rămas, spuse ea, fierbând de mânie. Din nou.

- Știu că ești supărată, dar am nevoie de ajutorul tău.

Închise ochii, tristă. Fratele ei avea vocea tensionată și obosită. Ceva era în neregulă, altfel nu s-ar fi deranjat să sune.

- Broscoțu? Haide. Am probleme. Vorbește cu mine.

Îl întrebă cu voce înceată:

- De ce ai nevoie?

– Am nevoie de *tine*.

- Cum adică ai nevoie de mine?

– Am nevoie să vii aici și să mă ajuți să rezolv ceva. Am fost arestat, spuse el după ce ezită un moment.

- Ai fost *ce*?

– Jur că n-am făcut nimic rău. *Jur*, Maeve. Au înțeles greșit. Ei cred că am furat un colier cu diamante. Mă întâlneam cu o fată... Uite ce e, nu am furat, Maeve. Am nevoie de ajutorul tău ca să o dovedesc.

- Suni din închisoare?

– Nu, am fost reținut pentru 24 de ore și am fost eliberat pe cauțiune. Stau la prietenul meu. Poliția a venit cu mandat ca să-i percheziționeze casa în timp ce eu eram reținut și nu au găsit nimic – pentru că *nu l-am luat* –, dar știu că încearcă să mă scoată vinovat. E o chestiune de timp până să vină din nou după mine.

– Un colier cu diamante, repetă Maeve, străbătând camera în lung și-n lat și încercând să nu intre în panică. Vrei să spui că e cu diamante adevărate?

– Da. Dacă l-ai vedea. Face o grămadă de bani.

– Pare o glumă.

– Nu este.

– De ce crede poliția că l-ai luat tu?

– E complicat, dar cel mai important lucru pe care trebuie să-l știi e că nu l-am furat. Am nevoie să vii aici și să mă ajuți să o dovedesc.

– Ce naiba pot face eu? Fir-ar să fie, Sean! Asta-i foarte grav!

– Da, de-asta te sun pe *tine*. Știi că tu ești cea mai deșteaptă dintre noi. Aici nimeni nu e de partea mea. Nici măcar nu încercă să caute și alți suspecti, dar dacă am reuși cumva să ne dăm seama cine a furat colierul, atunci aș fi salvat. Nu am pe nimeni altcineva care să mă ajute. Te rog. Vrei să vii aici și să mă ajuți să-i dăm de cap chestiei ăsteia?

Maeve rămase tăcută, procesând toată informația primită și încercând să-și dea seama care era cel mai bun lucru de făcut.

– Te rog, față de broască, se rugă Sean de ea. Dacă vii, o să-ți fac clătite cu fețe zâmbitoare și cu frișcă, mai adăugă el plin de speranță.

– Chiar nu e timpul potrivit pentru clătite, Sean.

– O, mereu este timpul potrivit pentru clătite, spuse el râzând.

După o clipă, vorbi din nou, dar de data asta pe un ton diferit, serios și temător.

– Te rog, am nevoie de ajutorul tău. Oamenii ăștia sunt puternici. Cred că am dat rău de tot de belea și, dacă nu scap acum, nu o să mai reușesc vreodată. Nu am pe nimeni altcineva.

Maeve își mușcă buza.

– În regulă.

– Vii?

– Da.

– *Mulțumesc*, șopti el ușurat. Mi-ai dat speranță, față de broască. Știu că numai tu poți mă poți scoate din încurcătura asta.

– Unde te gălesc?

– Îți trimit un mesaj cu adresa. Poate ar trebui să-ți iei haine pentru câteva zile. E cam departe. Știi pe cineva care-ți poate împrumuta o mașină?

– Mă descurc eu.

Îi mulțumi din nou și îi promise că se va revanșa, apoi închise telefonul. Fără să mai piardă vremea, Maeve îi dădu un mesaj singurei sale prietene care avea mașină, Aimee, întrebând-o dacă putea veni. Așteptând un răspuns, văzu formularul de pe masă. Îl trase spre ea, uitându-se pe rubricile completate. Telefonul îi vibră când primi mesaj de la Aimee.

Maeve luă formularul de aplicare, îl mototoli și îl lăsă pe masă.

Trebuia să-și facă bagajul.

DOI

– Hei, unde pleci?

Maeve răsuci cheia în ușa rulotei înainte să se întoarcă și să-l vadă pe Otis ghidându-și bicicleta spre ea cu o expresie de nedumerire pe chip. Era bine că Jeffrey renunțase în mod clar la ora lui de Zumba și că nu mai erau afară nici el, nici Cynthia.

– Sunt sigur că nu e nevoie să dormi la librărie ca să arăți cât ești de dedicată, continuă Otis, uitându-se cu suspiciune la geanta de pe umărul ei.

– Schimbare de plan, spuse ea simplu, coborând treptele. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți trimit mesaj. Trebuie să plec.

– OK. Unde? întrebă el, întorcându-și bicicleta și mergând după ea, în timp ce se îndepărta de rulotă.

– La Aimee.

– Dă vreo petrecere în pijamale sau ceva?

– Nu, nu mai avem opt ani. Am nevoie să-i împrumut mașina.

– De ce?

– Prea multe întrebări, Otis.

– Prea puține răspunsuri, Maeve.

Ea îl ignoră și continuă să meargă.

– Ei, haide, spuse el, casca clătînându-i-se pe cap în graba lui de a ține pasul cu ea. Ce se întâmplă?

Vru să o prindă de mână, iar ea se întoarse cu fața la el. Profită de acel moment ca să-și deschidă casca și să și-o dea jos. Dacă Maeve nu ar fi fost atât de supărată și de furioasă, ar fi făcut mișto de părul lui, care-i stătea în toate direcțiile.

– Vorbește cu mine, spuse el blând, când ea își ridică privirea.

Asta era chestia cu Otis. Avea un fel de a se uita la tine, că te făcea să i te destăinui, de parcă ar fi făcut ca prin magie ca totul să fie bine. Nu era terapeut la vârsta lui atât de fragedă, dar chiar avea un dar. Maeve nu reușea să-și dea exact seama, dar pur și simplu... aveai încredere în el.

Înalt și slab, Otis Milburn era deștept, cumsecade și incredibil de ciudat, deloc confortabil în pielea lui. Era ca și cum își cerea mereu scuze prin limbajul trupului și pentru simpla lui prezență. Deși nu arăta, era un guru al sexului și prieten cu Maeve Wiley. Când începuseră să-și petreacă timpul împreună, Maeve nu putuse să-l deslușească, iar el părea să fie îngrozit de ea. Dar în cele din urmă, se potriviseră pur și simplu.

– Bine, spuse ea, dând cu piciorul la o parte o bucată de iarbă desprinsă. Am primit vești de la Sean.

– Fratele tău? întrebă Otis luminându-se la față. E minunat! Adică... este?

Maeve își încleștă falca.

– Are probleme.

– Ce fel de probleme? întrebă el, încruntându-se îngrijorat.

– Poliția crede că a furat un colier valoros, îi explică Maeve. Nu știe ce să facă. Vrea să mă duc la el ca să-l ajut să arate că este nevinovat.

– Este? întrebă Otis.

Maeve ezită.

– Nu știu.

Se simți vinovată să o spună cu voce tare. *Voia* să-l creadă pe fratele ei, dar mai crezuse și înainte în el, iar el o dezamăgise. Era foarte bun la făcut promisiuni, dar nu la fel de bun și când era vorba să-și păstreze promisiunile făcute. Mai avea obiceiul de a-și acoperi urmele, căci era șarmant și mințea convingător. Maeve nu era sigură până unde era dispus fratele ei să meargă ca să facă rost de bani dacă era disperat.

Iar un colier din diamante ar fi adus o grămadă de bani.

– Nu știi, repetă Maeve, supărată pe ea însăși că era nesigură. Dar trebuie să fac ceva. Nu-l pot lăsa singur.

– OK, spuse Otis, încuviințând cu o mișcare ușoară a capului. Vin cu tine.

– Ce?

– Vin cu tine, repetă el.

– Nu. Sub nicio formă.

– Nu te las să te duci singură, spuse el ferm. Chestia asta pare importantă. Ți-ar prinde bine un prieten.

Maeve începu să fie mai puțin convinsă.

– Nu-ți pot cere să faci asta.

– Nu mi-o ceri, răspunse el ridicând din umeri. Eu sunt cel care insistă. Pare să fie o situație stresantă și personală pentru tine și s-ar putea să ai nevoie de cineva care să te ajute să rămâi cu o perspectivă de ansamblu asupra lucrurilor. Lasă-mă să fiu alături de tine.

Maeve ridică din sprâncene.

– Bine. Dar e o treabă serioasă, Otis. Este posibil ca fratele meu să fie închis.

– Știu.

– Nu plecăm în vacanță.

– Nici nu m-am gândit că am face-o. Mă duc acasă ca să-mi fac bagajul și apoi ne întâlnim la Aimee.